

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2521/2023
01.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Тувић, адвокат из ..., против тужене ПУ „Младост“ Бачка Паланка, чији је пуномоћник Васкрсије Југовић, адвокат из ..., ради утврђења радног односа, одлучујући о ревизијама парничних странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5197/22 од 25. јануара 2023. године, у седници одржаној 01.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије парничних странака изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5197/22 од 25. јануара 2023. године.

Свака странка сноси своје трошкове ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П1 497/20 од 13.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је примарни тужбени захтев тужиле да се утврди да је тужилца засновала радни однос на неодређено време код тужене Предшколске установе „Младост“ Бачка Паланка и то дана 03.11.2019. године, те да се наложи Предшколској установи „Младост“ из Бачке Паланке да са АА закључи уговор о раду на неодређено време у року од осам дана од дана правноснажности, под претњом извршења. Ставом другим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев тужиле и утврђено да је тужилца засновала радни однос на одређено време код тужене и то дана 03.11.2019. године до дана 19.12.2020. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 105.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде у року од осам дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5197/22 од 25. јануара 2023. године, одбијене су жалбе странака и потврђена пресуда Основног суда у Бачкој Паланци П1 497/20 од 13.06.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, парничне странке су изјавиле благовремене ревизије, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да су ревизије неосноване.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код тужене по основу уговора о раду број .. од 21.11.2017. године на радном месту ..., на одређено време од 21.11.2017. године до повратка ББ са привремене спречености за рад. Дана 01.11.2018. године закључила је уговор о раду број .. на одређено време до повратка ББ са породилског одсуства и одсуства са рада због неге детета. Након тога, тужила је дана 13.05.2019. године са туженом закључила уговор број .. којим је засновала радни однос на одређено време до повратка запослене ВВ због привремене спречености за рад, а дана 24.05.2019. године са туженом је закључила уговор о раду број .. за рад на одређено време до повратка запослене ГГ са одсуства са рада. ГГ се вратила на посао дана 28.10.2019. године али је тужила наставила да ради код тужене на пословима ... у ... без закљученог додатног уговора о раду. На раду код тужене је остала све до 22.12.2020. године с тим што је у септембру 2020. године прешла да ради у објект тужене у ... на пословима У периоду од 03.11.2019. до 19.12.2020. године тужила није имала закључен уговор о раду, мада су јој исплаћиване зараде и извршена је уплата на обавезно социјално осигурање.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је полазећи од одредбе члана 155. ст. 1-3. Закона о основама система образовања и васпитања, одредбе става 10. назначеног члана, члана 37. став 6. Закона о раду одбио примарни тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је засновала радни однос на неодређено време од 03.11.2019. године. Ово из разлога што је чланом 155. став 10. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“, бр. 89/2017... 10/19) изричито прописано да радни однос на одређено време кад су у питању назначене школске установе не може да прерасте у радни однос на неодређено време. Примена назначених одредби цитираног закона је примарна у односу на Закон о раду као општи акт. У таквом случају одредбе Закона о раду су супсидијарног карактера у смислу одредбе члана 2. став 2. истог закона у односу на она питања која нису регулисана одредбама посебног закона. Усвојио је евентуални тужбени захтев тужиле и утврдио да је тужила засновала радни однос на одређено време код тужене дана 03.11.2019. до 19.12.2020. године. Ово из разлога што је тужила након истека уговора који је закључен 24.05.2019. године (број .. – на одређено време) наставила да ради код тужене на истим пословима, за обављени рад уредно је исплаћивана зарада и извршена је уплата на обавезно социјално осигурање. Тужила је имала правни интерес да постави такав тужбени захтев а који је првостепени суд усвојио.

Другостепени суд је у свему прихватио правне разлоге које је навео првостепени суд уз образложење да се радни однос код установа на које се односи примена Закона о основама система образовања и васпитања (посебно имајући у виду одредбу члана 155. став 10. тог закона) не може трансформисати тј. да се радни однос на неодређено време по наведеном закону заснива искључиво на основу расписаног конкурса што у овом случају није било присутно. Тужила је била све време

ангажована на одређено време до замене одсутних радница и у таквим случајевима није био расписиван конкурс.

По оцени Врховног суда, правилна је правна аргументација другостепеног суда. Према одредби члана 155. став 10. Закона о основама система образовања и васпитања прописано је да радни однос на одређено време не може да прерасте у радни однос на неодређено време. Ради се о пропису *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду и у таквом случају одредбе Закона о раду као општег прописа су супсидијарне у смислу члана 2. става 2. истог закона у односу на она питања која нису регулисана одредбама посебног закона.

Законом о основама система образовања и васпитања регулисано је да се радни однос на неодређено време по наведеном закону заснива искључиво на односу расписаног конкурса, што овде није случај.

Правилан је став другостепеног суда везано за усвајање тужбеног захтева тужиље да се утврди да је засновала радни однос на одређено време код туженог од 03.11.2019. до 19.12.2020. године. Тужиља је била ангажована на замени одсутне раднице са даном 24.05.2019. године по уговору о раду на одређено време број .. . Запослена ГГ, која је била одсутна вратила се са привремене спречености са рада дана 28.10.2019. године али је тужиља наставила да ради код тужене све до 19.12.2020. године. У том периоду остварила је сва права из радног односа тј. редовно јој је исплаћивана зарада, била је пријављена на обавезно социјално осигурање, и обавезе у том погледу од стране тужене су уредно извршене. Сходно томе, правилно су закључили нижестепени судови да тужиља сходно члану 194. ЗПП има правни интерес подношења тужбе са таквим тужбеним захтевом.

Наводима из ревизија странака не доводи се у питање правилност побијане одлуке. Ово из разлога што Врховни суд налази да је правна аргументација другостепеног суда правилна и у свему прихватљива. Сви ти наводи који су истицани у ревизијама странака, истицани су и у жалбеном поступку, које је другостепени суд ценио и извео правилан закључак о неоснованости истих. Ни други ревизијски наводи нису од посебног значаја да могу довести до другачије одлуке суда.

На основу свега изнетог, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Како ниједна од странака није успела у ревизијском поступку, то је о трошковима ревизијског поступка одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**